

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócnny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spar měrnny
Cerstwosć da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Duši daty,
Wotpoćń ty

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbiske nedźelske łopjeno

Sałožit 1891 Křrjebjanskii farań dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

16. februara 1936

Baužen

Njedźela Seragesima.

Lut. 8, 4—15.

Bože słowo ho wužywa na kemschach abo hdyž doma ja swojej bibliju ředžiř. W swojim pschirunanju nětk Jesuř nam pokasuje, so jenož se řlyřchenjom a čyřtanjom Božeho řłowa čyřinjene njeje. To najwařniře a najnuřniře ma potom pschiruč. Nětk ma řo pokasacž, hacž njeřřny podarmo na kemschach pobny abo w swojej bibliji čyřitali, hacž je řłowo Bože to řłowo teho Wřchedomózneho, teho Wřchehodobrocziweho, teho Sswjateho řo řakorjenilo we wutrobje a nětko řwoje řłody pschiruje. Wo tnyh, kiž jenož řlyřcha, řon Knyes wjele njedžerži, haj, tnyh řařudži. To nař wřchelatora rola wučži.

„Kotrež do čyřnjow padže, řu čyř, hdyž jo řu řlyřcheli, dha řhodža pod řtarosćzemi, bohatsřwom a řlřchtami teho řywjenja a budža řadusřeni a njepřlyřnjeřu řane řłody.“ Hdyž ř Božeho doma wuřřupimny abo řny řwoju bibliju řačyřnili, nař hnydom řařo řywjenje řada, a wřchitko, řchtož řny do řo pschirwřali, řo potom husto řařo řaduřny a řhubi w njeměrnym honjenju wřchědnym pschirwřlyřchomocřow a řtarosćzow, wjeřelow a rowpjerřchenjom. Ludžo prařa: Wřchego tola njemóže njedžela hnyč! Ně, ale to wřchac je to řhubjeřstwo, so řej řwoje řchescřanřstwo na njedželu, na tu řhodžinku w Bořim domje abo domjazeje nutřnosćze řřhowamy. A tola mamny řunje řakle prawje w řrožny a džěle, w čyřřnosćzi a řhorzocze, we wojowanjach a řtarosćzach, we wjeřelach a řabawjenjach wřchědneho dnja pokasacž, hacž řny řchescřenjo abo niř. Ani wotomik njemě wěra, njemě mnyř na Boha nař wot pschirwřlyřchomocřow wřchědneho dnja a nadawřow praktiřteho řywjenja wotčahnyč, ale dnyřbi řunje nař řakle řhmanym ř temu řčyřnicž, nam prawe řmnyřjenje, prawu řhrobřosć a móž řa to dacž. řtupe řěcže, řo praktiřte řywjenje se řwojimi řada-

njami nam řa pobořnosć a řchescřanřstwo řaneho řuma a řaneje řhwile njewořtaji! Řunje w tutym praktiřkim řywjenju mamny řwoje řchescřanřstwo pokasacž a potwjerdžicž. Budž řprawny řospodar, řwěrna řospořa, dobry džělaczeř w řwojim powolanju, wobdžěl řo, hdyž řkuliř řo džęřa řrožuja naš ř lud a wotřny řraj natwaricž. Čyřim wjazy čyřim řěpře to čyřiniř, čyřim řěpřchi řy řchescřan. Řunje řak móžeř pokasacž, hacž mamny Boha pschěd wocřomaj a we wutrobje.

„Čyř pař na řkale, hdyž řłowo řlyřcha, wojmu to řame ř wjeřeloscžu řhorje; a čyř nimaju řorjenja; na čyř woni wěřja, ale w čyřu řpyřtowanja pschěřřupja“. Řenož na jene řchymny tu řpominacž: na wuřřosć a tnyřchnosć, řhorosć a nuřu. Řak husto wěru ř džęřčaznyh řěř jenož njerubja ale řě řamo wěru, kiž řěřche po řdacžu Bóh wě řak wuřka a řruta. Dwěłowanje pschirřhadža, řmnyřjenje řo wohóřči, wutroba řo prařcha: „Ře dha řhřchže Bóh? Wřchac moju modlitwu njewuřřlyřchi! Wřchac mje wopuřřchči! Wřchac je řyře jene, hacž řo řa nim prařcham abo njepřařcham!“ Abó jeli řo řak řaloko njepřlyřndže, tola mnyř na Boha řo řłowo řhubi w řtajnyh řařosćzach a řtarosćzach. Ale řchto mi jena wěra, řchto mi řobahobajřnosć pomha, kiž řunje řam wuřřawa, hdyž řu najnuřniřcho potřebamny? Hdy řnyřmy Boha nuřniřcho řřjebali hacž w čyřřkim čyřu? Řotom dnyřbi řam pomhacž wřchěh řamnyh řlyřch duchow w nař potřocžicž: čyřřke mnyřle, kiž řo na nervny řěhaju, kiž wřchu wjeřeloscž a móž řóžřěja, řuposć a bojaliřnosć, a dnyřbi nař wučžicž, wřchu nuřu a řlyřřnosć řak wuřřiwacž, řo řtej řam se řohnowanjom. Abó hdy wřchac řhrobřosć a dowěra a wutrajnosć a řčyřřnosć a woporiřnosć a dowěřjenje, najřeřřte řłody řeje wěry, w nař narořtu a řrawja je-li řo niř řunje w řhodžinach řpyřtowanja, w čyřřach wojowanja a nuřny? W řajřch čyřřach mamny pokasacž, řo njeměny podarmo řak husto kemschi řhodžili, řo njeměny podarmo w swojej bibliji čyřitali.

„Či pač pšchi puczu šu, kotsiž jo šlyšcha; potom pšchindže cžert a šebjerje to šłowo š jich wutrobom, šo bychu njewěřili a šbóžni njebnli.“ Najprjedy nam pšchi tychle šłowach pšched woczomaj šteja cži, kiž šłowo šlyšcha, wot kotrychž pač šłowo wotbeži kaž woda wot š wolijowej barbu barbjeneye ščženy, wo kotrychž šlyšča njewěmy, cžohodla poprawom šemšchi šhodža a bibliju do rukow wojmu. Ale hač šo njeje našch Knjes tež wěřik na tamnych šarišejškich a pišmawučženyh, kiž njebnlyšchachu jenož jeho šłowo, ně, kiž na kóžde jeho šłowow šachachu, šo bychu teho Knjesa popadnyli, a kiž se šwojim njedowěřenjom a njepšchedželstwom kóždy šacžiččž hnydom šašo w šwojej wutrobje šanicžachu. Potajkim runje na tych je šej Ješus tež myšlil, kiž šo w ludu mějachu ša najlěpšichich a najpobožnišichich, ša najšprawnišichich a najšwjeczišichich. Kajke myšle to w naš šbudži, kajke praščenja! Šhto měnišch, hdy by tón Knjes dženzka šašo pšchichol a šwój ewangelij š žyfej jeho šhutnoščžu a šłuboščžu šašo pšchipowědał, šhto by potom mjeno šcheščan najprjedy, šhto najmjene šašlužik? Hač njeby tež dženzka šašo něchtóžtuli, kiž šo Bóh wě ša šak praweho a cžestneho a pobožneho džerži, š runje tajfej šurowoščžu a tajkim njedowěřenjom a njepšchedželstwom jemu napšchedžo šstupil kaž to tehdy šarišejšy cžinjachu?

Njecham dale to rošpomnicž! Ale jene nochžemy šabncž. Čžim lěpšeho a pobožnišeho šo džeržič, čžim wjazny šej wot šebje žadaš, čžim šhutnišcho šo woprašch, hač šlyšchesh woprawdže š „dobrej roli“, š tym „kiž šłowo šlyšcha a šakhowaju jo w pěčnej a dobrej wutrobje a pšchinježu plody w ščžerpliwoščži“. To nětk šu cži šwěřni, šprawni, kotrychž hšdnosčž je šnano pšched cžłowjekami potajena, kotrychž wutrobu pač Bóh šnaje. Tucž w šwojim žiwjenju woprawdže to na škrute šjeru, šhtož jich wěra a šcheščanštwowot nich žadatej. We wješelach a šrudobach, we wojšwanjach a špytowanjach; we šwojich myšlach a šłowach a škutkach pošašuje, šo je šhryštuš živy w nich, šo je woprawdže něšto wot jeho šłowa a jeho ducha šo w nich šakorjeniko, wot jeho wěřnoščže a cžištoščže a šwobody a pošlyšchnoščže a woporliwoščže, jeho šłuboščže š Bohu a bližšchemu. To šu potom tež najwažnišche štawy našeho luda. Šsu šašo w šlužbie našeho Knjesa špjerjo Božeho šłowa w našchim ludu. Šchetož woni pošasašaja našchemu ludej, šhto je šcheščanštwow a šhto je šhryštuš. Šamjen.

Wo Božej šmilnoščži.

Wot šleho ducha wuputani,
Šjes nadžije a pošoja,
Mny bychmy w hrěchach šašchmatani,
Šicž dnyrbjeli do škaženja,

Šdy Bóh šam njeby šo nam ššhilit,
Šiches šhryštuša nad nami ššmilit!

Kaž temu, kiž je pšchewinjeny,
Šso wšhitke brónje šebjeru,
Tak tež, w hrěchach šabłudženy,
Šsam šebi pošhacž njemóžu,
Ššhtož pač tak šwoju njemóž cžuje,
Štom' Wumóžnik šo pšhibližuje.

Wot wěčnej' šłuboščže, š nam hnaty,
Šsyn Boži pšchindže do šwěta,
Šš šazpjeny a pšchepóšnaty;
Špač šwěřnoščž jeho njekhabla:
Šššho pšchětra! Šjeje špošojeny,
Šdónž cžłowštwow nješ wumóžene.

Niž šamo šo našch Knjes na šwěčže
Šnaš wumó š wěčžnoh' škaženja,
Šně, Wótž tež wita jako džžčži
Šššchěch, kotsiž hnadu pytaja.
Šo šłuboščž, ššmiljenje ty Bože,
Ščžej' rošum šapšchijecž to móže?

Tež mjie, o Šejnjo Bože šwjate,
Šty wušłobodži š drohej štwju,
Ššdyž běch w hrěchow možy jatny!
Ša nětko šhwalu š radoščžu:
Šžak, šwěřny Šbóžniko, budž tebi,
Škiž š šłuboščžu naš cžehnjesh š šebi!

S. B.

Njemylcže šo, Bóh šo njeda ša šměch měčž!

(Štónčženje.)

Š tomu jenemu, kotryž běšche pšchedžel woštal, hačžrunjež běšche jeho se šwojeho domu wuštorkał, šo njekšhrobli hič. — Tak š Heinrich š njemu džžšche; wón wofhudnjeneho se drohi do šwojeho doma dowjedže. Šeho wola běšche, šwojemu „šnješej“ šontor pšchewoštajicž a jemu wšhitke džžka derje šaplacžicž. Ale š Jan Grebbin to njecžinjeshche; jako wšchědny džžlacžer wón pola njeho šajtupi, a ša wšchědne džželo wón tež wšchědnu mšdu šjerjeshche.

Ššchi wšchěm tym pač šo pola njeho po šmjercži wulka škopiza pjenjes namaka a težame běchu po jeho wotkafanju š temu poštajene: wone dnyrbjachu še šupjenju a š wuhotowanju jeho rowa šlužicž; tón čžyšche wón pošdla rowa šwojeje mandželškeje měčž; na rowje dnyrbjeshche wošol š harfu na dwěmaj nohomaj štacž a šchtucžku špěwacž, kaž běšche na pošu napššana. — š Heinrich běšche šebi wot duchowneho dowolnoščž wuprošnył, šo šmě row tajki wuhotowacž, kajkiž běšche šebi njebocžicžki wotkafał.

Š tutón row běšche w šamburgu dlěje hač što lět w žytkwi šwjateho ššetra wohladacž; wón dnyrbjeshche ludžom do wutrobny a šwědomja předowacž, šak wěřne je a woštanje šłowo š Heinricha: To je hrěch, cžžki hrěch, hdyž ludžo šo š tym hordža a praša, šo jich škutki wěčžnje traša.

Kerlušchew wušnawajo špěwa:

„Našche hěny, šhto šu te?
Špopjel, pošš a pošeršchčž a šhina.
Šmožesh šo š tym dowěřicž?
Šo to dušcha měra nima;
Štajke ščženy rospanu,
Štu ja woštacž njemóžu.“

Šnajchim burškim dworam šo ta cžješčž wopokafuje, šo, hdyž šu někotre šta lět w jenej šwójšbje, cžestnu šašlu doštanjeja; ja bych, hdy bych w burštwje woštal, šnano tež šajku cžješčž doštal, ale to njeby moja šašlužba byla, ale tych, kiž šu poš štow lět přjedy mjie na žiwnoščži šedželi a se wšhitkej šwěřnoščžu a w bohabojoščži šwoje džželo cžinili. Šehodla je šo mi to šara špodobalo, jako jedny bur, w šotrehož dworje šo šajka šašla pošchepoda a šwjecžeshche, šprawnje wušna: „Našchi přjedownižny šu w dowěřje na šwojeho Boha w došbrych a šnych cžadžach šwoju pošhlyšchnoščž dokonjeli a šak je šo tutón dwór š Božej pošozu našchew šwójšbje šdžeržak!“ — To šłowo „bohabojoščž“ pač šo, kaž šo šda, ššhubjuje. — Štola je to jenicžke, šhtož našchim šwójšbam šdžerži, šhtož maju, šo šarišchi šwoje džžčži w bohabojoščži woczehnjeha a žyfej žiwjenje w domje a dworje šo na bohabojoščž šašožuje.

Historija naš wučzi, so wschitko semske rospadnje. Esamo wulki Napoleon je prajik, so jenož jene kralestwo njesandje, Bože kralestwo, dofelž tón Knjes našch Sbožnik je so stajik na lubošć a šmilnošč, a tohodla wono wěčnje woſtanje. — Tuž chzemy wopomnicž: „Njemolcže ſo, Bóh ſo njeda ſa šméch mēcž!“

18. februara.

Kač šmeli a móhli my runje nětke w našim čažu tu- tón džen nimo pušćicž, jón njewopominajo? Ně, runje nětke w našim tajkim čažu njech ſteji tón, na kotrehož naš dopomina, pšched nami a mjes nami: reformator Martin Luther! Je tola jeho mjenował wjednik a kanzler Adolf Hitler šam najwjetšeho mjes Němžami! A ſo nam nětke runje jeho šmjertninu pšched dušhu ſteja, drje naš čim bóle hnuczi, wopominacž ſchtož wón chze nam ſe šwojim wot Boha žohnowanym a tehodla šwjatym ſawoštaještwom prajicž, haj dacž. A ſchto ſe wscheho teho dženša wušběhnyč? Njech je nam kaž pokas to, ſo jene ſ modlešćich knihow nam rospominacž dachu jene ſ jeho kšutnych, pominaznych, haj hrozžaznych šlowow. My je ſa tu ſa džen jeho šmjertninow tu- toho lěta ſtajimy, ſo ſložujo tež w šerbškim po móžnošči po Lutherownych wurajach.

„Gladažmy na šwoju prijedawšihu hubjenošč a na tu čžemnotu, w kotrejž šmy byli. Ša mam ſa to, ſo Němška hišćže ženje njeje telko Božeho šłowa šlyšćala, telkož nětke. Šdnž my tomu tač ſo ſtawacž damy, ſa to ani džač ani čžešč njewopokajajo, je ſtrach, ſo hišćže žaloštnišću čžemnotu a čžwilu pocžerpimy. Lubi Němžy, kupujcže, dołhož ſu wiki pšched durjemi; hromadžcže, dołhož ſo šwēczi a je dobre wjedro; wužiwajcže Bože šłowo a Božu hnadu, dołhož tu ſteji! Pšchetož, to dyrbi wjedžecž: Bože šłowo a Boža hnada ſteji nahla hlijawa, kotraž ſažo tam njepšchidže hđžež je po- byla. — My ſtajimy tu Lutherowe šłowa, dofelž ſu tač ſnate, tež po němšku: „Gottes Wort und Gnade ist ein fahrender Platzregen, der nicht wieder kommt, wo er einmal gewesen ist.“ — Wona je pola židow byla, ale precž je precž, woni nimaju nětke nicžo! Pawoł je ju pšchinješł do Gri- ſchijeje; precž je tež precž! A my Němžy nježmēcže šebi my- šlicž, ſo ju wěčnje šmjećcže; pšchetož njedžač a wonjecžješćo- wanje njebudžetej jemu dacž wošćacž. Tohodla pšchimajcže a džeržcže twjerdže, ſchtož móže pšchimacž a džeržecž; lěnej ruzy dyrbitej ſe lěto mēcž.“

Dajmy wulkemu reformatorej, wulkemu mužej našeho wótžneho kraja tač k nam rěčecž! Ale to nicžo hišćže nje- pomha! Ššlyšćmy jeho a mějmy ſo po tym, čžitmy, budž- my žiwi tute šłowa! My budžemy tač — po šłowje Knje- jowym na kónžu předowanja na horje — runja mudremu mu- žej, kotryž šwój dom derje ſažoži. A my šmy tola nětke wšchitzy twarzy a šobutwarzy! Tuž budžmy ſo ſ Božim šło- wom a ſ Božej hnadu, kaž Luther žada! A Luther ſteji pšched nami na šwojich šmjertninach!

A to na 390.! Šyma lětow 1545/46 bě pošlednja ſa Luthera a čžejka. Šchorowaty a čžerpjazy Luther čžujesche hižo dlěje, ſo drje ſo jeho šemški běh bóršy škónčži. 17. no- vembra 1545 wobšamšny Luther šwoje roswučžowanja wo přenich knihach Mójšašowych ſa ſtudentow, prajizy: „Prošć- cže Boha ſa mnje, ſo by mi dobre, šbóžne škónčjenje ſpožćik.“ Něšchto njedželow pošdžišcho rjekny Luther, jačo ſo wo tym rošćčowachu, ſo je w nožy něšchto šlyšćecž bylo, jačo by něšchton prawje padnył: „Lubi mlodži towaršchojo, nještróž- cže ſo, to je do předka na moju šmjercž pokasačo; ja šebi

tež nježadam, dlěje na tutym hubjenym šlym šwēcže žiwy byčž; prošćcže našeho Boha, ſo by mi hnadnu šmjertnu hodžinku wobradžik. Šdnž ſo ſ Eislebena ſažo domoj wrócžy, chžu ſo do šwojeho kašćcža lehnycž.“

Ale wón ſo njeje ſ Eislebena ſažo domoj wrócžik! Bóh chžyšće, ſo by tam ſ tuteje šemškeje čžajnoščje wušćoł, hđžež ſo 10. novembra 1483 narodži: w Eislebenje! Po šwojim pošlednim předowanju we Wittenberku, kotrež mějesche 2. njedželu po šwjedženju Tšjoch kralach wo Rom. 3, 3 ad., bě wošadu prošnył: „Šdnž šlyšćicže, ſo šym w zušbie ſchorik, prošćcže ſa mnje, ale niz, ſo bych ſažo wožiwił a čžerštwy byl, ale ſo by mje Bóh hnadnje ſ teho šwěta wšak; šwět wo mnje njerodži, a ja šym šwěta šytny; tuž móžemoj drje róšno hicž, kač šytny hóicž ſ nakhwilneho štatoka dže.“

Šacž runje pokny tajkich myšlow, čžehnjesche wón tola wošředž, runje ſa njeho njepšchidženeje, šymy do Eislebena. Kač pšchezo, chžyšće wón tež tam dołonjecž, ſchtož měje- šche ſa pšchizkušćnošč a jemu porucženy šwjatny nadawš. Wón chžyšće Mansfeldškich hrabjow, kiž běchu ſo do čžejkeje šwójbeneje šwady ſašćmjatali, wujednacž a tač tutym, kač žyłemu šwojemu ródnemu krajej šlyžicž. Budž šwěrnny hacž do šmjercže! My widžimy jeho čžinicz tuto šłowo, a my wěrimy a wěmy, ſo jemu tón Knjes wulke šlubjenje tutoho šłowa dopjelni a jemu kónu žiwjenja da.

23. januara 1546 poda ſo na pučž, jačo bě šhonik, ſo chzeja ſo hrabjojo ſjednacž, jelišo by wón, Luther, tute jed- nanja wjedł. Jeho tšjo šynojo a jeho šlyžownik abo famu- lus jeho pšchewodžachu. A tač wobčěžne a ſa šchorowateho ſtrašćne tuto pučžowanje bě, špójnajesch, n. pšch. ſ teho, ſo dyrbiachu w měščje Halle tšj dny čžakacž, dofelž jim wulka woda pučž ſahacž. A tež 28. januara bě wješba hišćče jara ſtrašćna, jačo ſo pšches rětu Šalu pšchewjesechu. Š Eis- lebena pšchijěcha jemu 113 jěšdnych napšchecžiwu. Wón bu rjenje witany a namata dobru hošpodu, ale bě ſo duzy po pučžu našymnik a bě šchorowaty. Tola bóršy wotšhori a pšchewša čžejke jednanje mjes hrabjemi. Pšchi wšchěm tutym přožowanju je wón tež hišćče ſchynri křócž w Eislebenje předował. Dwójzy pobny šam k Božemu bliđu. — Kačke to powucženje ſa naš Lutheršćich, mjes kotrymiž ſo jich telko dlije, hicž k Božemu bliđu! — Domoj, hđžež ſo, wošebje jeho mandželšća Kata, jara štarachu, pišasche lube lišty, połne trošćta a połne ponižneho, ale pač šylneho wěruwušnacža. 14. februara šdželi šwojej mandželšćej wješoły, ſo ſo bóršy wróczi domoj, a ſo je ſo jednanje poradžiko. Ale čžłowšće myšle nejšku Bože myšle! (Škónčjenje ſčžehuje.)

Šudžbny mišćtr Bjarnat Krawž 75 lět!

Š radoščy žu džačowni Šserbjo šandženu njedželu 75. narodninu našeho hudžbneho mišćtra Bjarnata Krawža šobu šwjecžili, kotrež běchu 5. februara. W rjenje wupyšče- nej šali Šserbšćeho Doma wuhotowachu wošebitu hudžbnu šwjatocžnošč, pšchi kotrež šlyšćachu jenož wudžěłki našeho mišćtra. My wobžarujemy, ſo njebě nam móžno, šobu šwje- cžicž, čžitamy pač ſwječeleni w Šserbšćich Nowinach, ſo je tam pšchi wšchěm šněhowym wjedrje jich wjele bylo na tutej šwja- tocžnošči, kotruž jubilaraj Macžiza Šserbšća a Domowina wěnowašćtej.

Š prologom ſo šwjatocžnošč ſapocža, do kotrejež pšchi- tomni jubilara witachu, poštanywšchi pšchi jeho ſašćupje. Šola a hudžba na šchidle ſčžehowachu. Šswjedženšću rěčž mějesche wjednik Domowiny, knjes wučžer Šejdo. Wón poda hišćki pšchehlad wo šerbškim ludže a jeho pšžnješćtwje a

jeho hudzby, koncizejo jón pschi bohatym a zohnowanym skut-
lowanju knjesa hudzbnego direktora Krawza. Tutemu psche-
poda w mjenje Domowiny a Macizy Sserbskeje kražny wo-
bras, kotryž je našch herbski moleť Měrczin Nowak shotowil.
Wón picheditaja herbske howdowanie našchemu narodnemu
džetu. Mištr Krawz jo hluboko hnuty ja dar džakowasche.
Sažo bėchu sola klyšecz a kšidlo. Spěwy pať mištr Krawz
kam na kšidlo pšewodzeje. — Schtōž chynł drobnisheje
rosprawy wo tutym rjanym šwjedzenku, čitaj tajku w
Sserbskich Nowinach. —

Sudžbny direktor Bjarnat Krawz.

Sšwjedženiski wječor šknczi jo se kłowami nutrneho
džaka, kotrež knjes hudzbný direktor wupraji ja wschě po-
česčowanja, kłubjo, jo budže, dolhož budže žiwj, se kłu-
žownikom herbskeho naroda. S našej narodnej hymnu:
„Kjana Lužiza“ wuklincza čestny hudzbný wječor.

A my, lube čitački a lubi čitarjo tuteho našeho kopjeń-
ka, my pšejemj tu našchemu hudzbnemu direktorej a miš-
trej Bjarnatej Krawzej najnutrnišcho Bože bohate zohno-
wanie do šchtwórtého bėrtlka, jo jemu džakujō ja wschitko,
šchtōž je wón ja našch mały narod dokonjał; a štrawimj 75-
lětného j wutrobnym „Pomhaj Bōh“.

Zyrkej a stat.

Salzburasžy Evangelisžy šu šapocželi na šwojej předat-
skej staziji Anif wošadny dom twaricž. Nadobo dyrbjachu
pšehitacž twaricž. Awstrijska wychnosč šapowědži twarisku
dowolnosč. — Šajto šu tu pschicžiny: awstrijska politika abo
romska zyrkej abo wobej?

Evangelisžy w Franzowškej. W radiju franzowškeho kłow-
neho města Parija budža Evangelisžy bōrjy kōždu njedželu
evangelisku nutrnosč klyšecž. Prezident evangelskeho zyrk-
wineho šwjajša ja Franzowštu bē jo j tutej naležnosčju na

ministerij wobrocžik, pokasujō na khorjch a starjch, kotliž nje-
moža do Božich kłuzbow pschicž; minister je do tutoho
pšhecža šwolik.

Se Sserbow a j dalofa.

Olympija. We wschěch krajach je nētkle kēdžbliwošč kłow-
žena na olympiske hry w Garmisch-Parthentirchenu. Esamo
ja Abekynskej jo wjazny tak njeprašheja. Tam wschak tež po
wschēm šdacžu deschcžik bōle dobnčeršžy wojuje hacž čłowje-
kojo. Runje dženža wužlyšachmy w radiu něšhto wo pra-
olympijskich hrach Gricišteje: Griciška bē rosšchčepjena do
wschelakich ludow, kotrež hušto mjes kōbu wojowachu. Ale
kōžde šchri lēta bēchu olympiske hry. Na tute jo wschē ludj
Gricišteje šwjatocžnje pšehprošchowachu a wscheje wōjny a
roskory bē kōnz. Olympiske hry buchū pschijate wot ludow
našheho čaža. Esu tež to kōbu pschijeli, jo ma wscho wojo-
wanie šastacž, kōnž jo olympiske hry šapocžnu?

S Wōšlinta. W našej wožadze je jo w lēčze 1935
nadodžilo 53 džeczi, (w lēčze 1934 bēšche 54), a to 26 hōlzow
a 27 hōlzow. 1 džecžo bēšche njemandželske a 2 bēšchtej mor-
wey narodženej. — Pacžerškich džeczi je bylo 75 (lēto přjedy
54). — Wērowało je jo tu 25 porow (lēto přjedy 26), pschi-
powědało je jo wscho hromadže tu 29 porow. — Semrēko je
34 wožebow (lēto přjedy 25); j nich buchū 28 we Wōšlintu
khowani, čzi drusy w Czizowje. — Spowědnjch je bylo 1667
(lēto přjedy 1733); domach wopravjennjch bēšche 46. — Wu-
nosč šbėrkow bēšche 301,21 hr. — Bōh zohnuj našchu wožadu
tež w tutym nowym lēčze.

Bibliski pucžnik.

Seragešima, 16. februara: Ach mōj Knježe, ja wēm,
jo ty, Božo šy hnadny, šmilny, mišočšiwj a jara dobročzi-
wy, kotremuž je šteho žel. Jonaž 4, 2. — Džak čzi budž ja
twoju hnadu, šwěrnj Wōtče w njebješach, jo pschi mojich
žaloščach ty šy ja mnje wědžak radu, ja do wscheje wēč-
nosče ja to kšwalbu dawam čzi. K. 411. — Jan. 15, 16. —
2. Kor. 12, 1—10.

Pōndžela 17. februara: Ty nješžy tajki Bōh, kotremuž
jo bjesbōžnosč by lubika; šchtōž šy je, tōn nima mēštna pola
tebjē. Pš. 5, 5. — K. 392. — Pš. 81. — Eph. 6, 1—9.

Wutora 18. februara: Šlaj, ja šym tōn Knjes, tōn Bōh
wscheho džēka. Dyrbjalo mi něšhto njemōžne byčž? Jer. 32,
27. — K. 669, 4. — Luf. 12, 13—31. — Eph. 6, 10—24.

Ssrieda 19. februara: Budžesč-li Bōha pntacž, nama-
kač jeho. 1. Chron. 29, 9. — K. 331, 4. — Luf. 12, 32
hacž 48. — Phil. 1, 1—11.

Šchtwórtk 20. februara: Woni budža jo džiwacž a jo
poštrōža na wschēm dobrym a na wschēm tym mērje, kotryž ja
jim dam. Jer. 33, 9. — K. 612. — Luf. 12, 49—59. —
Phil. 1, 12—20.

Pjatt 21. februara: Kak mlōdženz pōndže po čžitym pu-
cžu? Šdnž wōn jo džerži po twojim kłowje. Pš. 119, 9. — K.
510. — Luf. 13, 1—9. — Phil. 1, 21—30.

Ssobota 22. februara: Špominaj na šwoju šhroma-
džišnu, kotruž ty šebi dawno šy wukupil a ja herbštwo po-
štajik. Pš. 74, 2. — K. 215. — Luf. 13, 10—21. — Jer. 8,
4—9.

Vštwanje. Sa Štomih: L. w M. — Sa Invocavit:
B. . . ž w B. Sa Reminisjere: B. . . r w B.